

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

Částka 29 – čís. 73

Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 318/2013 Sb., o stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit. Účinnost od 1. května 2016.

Částka 36 – čís. 91

Zákon, kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Část čtvrtá obsahuje změnu § 196 stavebního zákona. Účinnost od 15. dubna 2016.

Částka 40 – čís. 99

Nařízení vlády, kterým se zrušuje nařízení vlády č. 262/2007 Sb., o vyhlášení závazné části Plánu hlavních povodí České republiky. Účinnost od 1. května 2016.

Částka 49 – čís. 126

Zákon, kterým se mění zákon č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Část třetí obsahuje změnu zákona č. 360/1992 Sb. Účinnost od 1. května 2016.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016 č. j. 3 As 52/2015-33

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2015, č. j. 30 A 111/2014-57 o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, event. na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce P., vydaného usnesením zastupitelstva obce P. č. 8/2011 ze dne 10. 11. 2011.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Včas podanou kasační stížností napadl navrhovatel v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byl zamítnut jeho návrh na zrušení Územního plánu obce P., event. na zrušení části tohoto územního plánu. Krajský soud při posouzení věci dospěl k závěru, že je splněna podmínka aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu, neboť je výlučným vlastníkem nebo spoluvlastníkem pozemků, které se nacházejí na území regulovaném územním plánem a jsou bezprostředně dotčeny či sousedí s plochami označenými územním plánem jako R2, R3, R4 a R5.

Navrhovatel spatřoval nezákonnost napadeného územního plánu především v tom, že odpůrce některé jeho námítky obsažené v podání označeném jako „Připomínky a námítky k návrhu územního plánu“ vyhodnotil jako připomínky a nerozhodl o nich v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu. Krajský soud k tomu zjistil, že navrhovatel dne 14. 9. 2011 v rámci veřejného projednání návrhu územního plánu vznesl v uvedeném podání jako dotčený vlastník písemné výhrady proti návrhu územního plánu. Jako námítky přítom označil své výhrady

vůči tomu, že některé z jeho pozemků byly dotčeny územní rezervou. Ostatní své výhrady (tedy nesrozumitelnost územního plánu, nesouhlas se zákazem pěstování biomasy, rychlerostoucích dřevin a jiných nepůvodních druhů a neodůvodněné upřednostňování zájmů) označil jako připomínky.

Krajský soud byl toho názoru, že odpůrce pochybil, jestliže některé výhrady navrhovatele obsažené v podání ze dne 14. 9. 2011 vyhodnotil jako připomínky, neboť s ohledem na to, že navrhovatel je vlastníkem či spoluvlastníkem pozemků v území dotčeném napadeným územním plánem, měly být veškeré jeho výhrady považovány za námitky ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona. Toto pochybení odpůrce však nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného územního plánu za situace, kdy se odpůrce takovými výhradami fakticky zabýval stejným způsobem jako jinými námitkami a uvedl, zda jim vyhovuje či nikoliv, a to následně též odůvodnil. Podle krajského soudu se odpůrce zcela přiměřeně vypořádal s námitkou nesrozumitelnosti navrhovaného znění územního plánu uplatněnou navrhovatelem.

Podle krajského soudu není na závalu to, že územní plán užívá blíže neurčené právní pojmy jako „nepůvodní druh“ nebo „invazivní druh“. Přesný výklad takových pojmů není úkolem územního plánu. Otázka, zda se v konkrétním případě (např. právě v případě navrhovatelem pěstovaného rakytníku řešetlákového) jedná o nepůvodní či invazivní druh, má být řešena až v průběhu správních řízení zahájených v souvislosti s porušením zákazu obsaženém v územním plánu.

Navrhovatel dále odpůrce vytýkal, že upřednostnil zájem na rozvoji bydlení před ostatními zájmy. Podle krajského soudu však nelze z obsahu územního plánu takovouto preferenci objektivně dovodit, navrhovatel navíc nespecifikoval, k omezení jakých jiných konkrétních zájmů v daném území mělo dojít.

Co se týče vymezení ploch a koridorů územních rezerv označených jako lokality R2, R3, R4 a R5, krajský soud konstatoval, že zde odpůrce toliko respektoval požadavky stanovené v Zásadách územního rozvoje Libereckého kraje. Současně zdůraznil, že územní rezerva je toliko dočasným opatřením, které sice zasahuje do práv vlastníků dotčených nemovitostí, avšak pouze prozatímním omezením spočívajícím v nemožnosti realizace záměrů, které by mohly znemožnit či podstatně ztížit budoucí využití území.

Za vadu nelze považovat ani to, že je rozhodnutí o námitkách obsaženo v dokumentu Územní plán obce P., nikoliv přímo v dokumentu Odůvodnění územního plánu – textová část. Podle krajského soudu je totiž nepochybné, že je dokument součástí územního plánu.

Navrhovatel dále poukázal na konstatování odpůrce v textu dokumentu územního plánu, že po veřejném projednání návrhu územního plánu dne 14. 9. 2011 došlo k jeho nepatrné úpravě. Krajský soud mu dal za pravdu v tom, že bylo na místě, aby odpůrce upřesnil, o jaké úpravy se jednalo a z jakého důvodu nepostupoval dle § 53 odst. 2 stavebního zákona, tedy proč nebyl návrh územního plánu znovu veřejně projednán. Krajský soud však dále zjistil, že se fakticky jednalo pouze o úpravy

textu, tedy o úpravy formální, nikoliv obsahové. Nejednalo se tedy o podstatné úpravy návrhu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona, uvedené pochybení odpůrce tak nebylo důvodem pro zrušení územního plánu.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce navrhovatele, že územní plán není dostatečně odůvodněný. Krajský soud pak přisvědčil námitce navrhovatele, že kapitola C.4 Odůvodnění urbanistické koncepce vč. vymezení ploch a koridorů územních rezerv nezdůvodňuje potřebu vymezení koridorů územních rezerv. Současně však upozornil na to, že se odpůrce této problematice územních rezerv věnoval v textové části územního plánu v kapitolách D.1.1., D1.2, F.1, I. Za dostačující krajský soud považoval i vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch. Odpůrce se rovněž náležitě věnoval i přezkoumání souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, a to zejména v kapitole C.2.1 textové části odůvodnění. Zaměřil se přitom především na posouzení souladu územního plánu s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území, jejichž význam zdůrazňuje § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že v důsledku napadeného územního plánu nedošlo k nezákonnému zásahu do vlastnického práva navrhovatele, jeho práva na podnikání ani jeho práva na příznivé životní prostředí. Návrh na zrušení územního plánu proto podle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Podanou kasační stížností napadl navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se dostatečně nevypořádal s namítanými nedostatky územního plánu, z rozsudku není zřejmé, jakými úvahami byl veden při svém rozhodování, jeho závěry nemají oporu v provedeném skutkovém zjištění.

Stěžovatel má rovněž za to, že územní plán není dostatečně zdůvodněn, což vzbuzuje pochybnosti o možné svévoli při procesu jeho pořizování. Nesouhlasí s interpretací závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, učiněnou krajským soudem, podle níž je požadavek na odůvodnění zásahu do ústavních práv stěžovatele přepjatým formalismem.

Stěžovatel dále namítl, že územní plán je nesrozumitelný a nejednoznačný z důvodu užívání mnoha zkratek či neurčitých pojmů, např. pojmu invazivní či nepůvodní druhy rostlin. Nesouhlasil proto s názorem krajského soudu, že přesný výklad takových pojmů není úkolem územního plánu, ale má být předmětem teprve případných správních řízení zahájených v souvislosti s jeho porušením. To by dle stěžovatele vedlo k nejistotě adresátů přijatého opatření obecné povahy v tom, zda jejich jednání bude následně správním orgánem sankcionováno či nikoli, a tedy k popření ústavně garantovaných zásad *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*.

Stěžovatel nesouhlasil ani s názorem krajského soudu, že se odpůrce v územním plánu náležitě věnoval problematice invazivních či nepůvodních druhů rostlin. V územním plánu se pouze na několika místech opakuje, že pěstování invazivních či nepůvodních druhů rostlin se v řešeném území z důvodu jejich nepůvodnosti a expanzivním vlastnostem zakazuje. Z procesu pořizování napadeného územního plánu ani z odůvodnění vydaného územního plánu však není zřejmé, jak odpůrce dospěl k závěru, že rakytník řešetlákový může negativně ovlivnit funkčnost prvků ÚSES. V důsledku tohoto závěru však byla dotčena podnikatelská činnost stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale především nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.) Nepřezkoumatelnost rozsudku je pak dána i v případě, kdy krajský soud nevypovídá veškeré žalobní námitky. Na základě uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neobstojí. Krajský soud jasně zdůvodnil svůj závěr, že územní plán či proces jeho pořizování netrpí namítanými vadami, a že tedy nedošlo k nezákonnému zásahu do vlastnického práva stěžovatele chráněného čl. 4 a čl. 11 Listiny, jeho práva na podnikání chráněného jejím čl. 26, jakož ani jeho práva na příznivé životní prostředí chráněného čl. 35 Listiny.

Nejvyšší správní soud nepřivěděl stěžovateli ani v tom, že se krajský soud nezabýval jeho námitkou, že odpůrce neprovedl vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch ve smyslu § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona. Krajský soud při vypořádání této námitky přiléhavě odkázal na kapitoly, v nichž se odpůrce uvedené problematice náležitě věnoval, např. na kapitoly A.2.1 či C.4.1 odůvodnění územního plánu. Zde zhodnotil rozvojové předpoklady obce Přepře, přičemž zdůraznil, že tato obec patří k obcím s nadprůměrnými předpoklady rozvoje. Dále uvedl, že rozvoj bydlení je jednou z priorit obce, územní plán předpokládá výhledovou velikost obce 1100-1200 trvale bydlících obyvatel, tj. nárůst o cca 200–300 obyvatel proti současnému stavu. To představuje požadavek na výstavbu cca 80-120 nových bytů. Rozsah ploch pro bydlení je zdůvodněn reálným zájmem o bydlení v obci a snahou obce poskytnout širší škálu možností pro výstavbu. Nové obytné kapacity jsou navrženy ve formě rodinných domů, hromadné formy bydlení nejsou podporovány. Nově vymezené obytné plochy vyplňují proluky v obci nebo přímo navazují na zastavěné území. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že z uvedené námitky stěžovatele není ani zřejmé, jakým způsobem by měla být jeho práva v důsledku podpory zájmu na rozvoj bydlení v obci dotčena.

Ve své stěžejní námitce stěžovatel v podstatě tvrdí, že územní plán prostřednictvím zákazu invazivních či nepůvodních druhů rostlin stanoví určitý režim využití jeho pozemků, v jehož důsledku může být znemožněna jeho podnikatelská činnost spojená s pěstováním rakytníku řešetlákového. Nejvyšší správní soud však při posouzení této námitky stěžovatele považuje za zásadní, že napadený územní plán nikterak nemění dosavadní funkční využití pozemků stěžovatele. Práva stěžovatele na užívání jeho pozemků tak nemohla být v důsledku regulování výskytu invazivních či nepůvodních druhů rostlin fakticky dotčena.

Nejvyšší správní soud navíc přivěděl závěru krajského soudu v tom, že zákaz pěstování invazivních či nepůvodních druhů rostlin v řešeném území byl v územním plánu náležitě odůvodněn. V textové části územního plánu kapitole B.1.3, která se věnuje rozvoji potenciálu životního prostředí obce, se uvádí, že „rozsah navazujícího neurbanizovaného území v okolí obce, prvky přírodního prostředí obce (vodní tok Jizera) se zachovalými liniemi a plochami vzrostlé zeleně a stabilizované prvky systému ekologické stability budou rozvojovými aktivitami respektovány a využívány v zájmu jeho zachování pro budoucí generace. Zemědělské pozemky lokalit a ploch v územních zájmech ochrany přírody a krajiny budou udržovány alespoň extenzivně i za cenu nezužitkování biomasy. Pěstování biomasy a rychlerostoucích dřevin pro energetické účely a dalších zde nepůvodních druhů je v řešeném území vyloučeno.“ Kapitola E.4 pak vymezuje Územní systém ekologické stability jednotlivými nadregionálními biokoridory, regionálními či místními biokoridory či biocentry. I v této kapitole je obsažen požadavek, aby v řešeném území nebyly pěstovány a zaváděny nepůvodní a introdukované druhy rostlin, keřů a dřevin. Přesné řešení biokoridorů včetně orientačního znázornění pak obsahuje kapitola C.6.3.

V textové části odůvodnění napadeného územního plánu, konkrétně v jeho kapitole C. 6. 2, v části „Výskyt invazivních druhů“, je uvedeno: „Projekt „Likvidace invazivních rostlin v povodí Jizery“ eviduje výskyt těchto druhů i v řešeném území – v řešeném území se jedná zejména o křídlatky (*Reynoutria* spp.) a netýkavku žláznatou (*Impatiens glandulifera*). Z důvodu jejich nepůvodnosti a expanzivním vlastnostem je nutné jejich výskyt redukovat, optimálně však v celém povodí toku.... Neodkladná likvidace invazivních druhů je nutná pro jejich značný rozsah v řešeném území (zejména v pracích ÚSES), pro dlouhodobou zanedbanost a neřešení problému z důvodu dalšího šíření mimo ř. ú....“

Nejvyšší správní soud má dále za to, že význam pojmu invazivních či nepůvodních druhů rostlin je zřejmý, přesné vymezení jednotlivých druhů rostlin, které zahrnuje, nepochybně není úkolem územního plánu.

Nepřípadná je i námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně uvedl, že zákaz pěstování invazivních a nepůvodních druhů rostlin je obsažen v Zásadě Z46 Zásad územního rozvoje Libereckého kraje. Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že zmíněné Zásady územního rozvoje Libereckého kraje byly vydány dne 21. 12. 2011, tedy teprve poté, co byl vydán napadený územní plán. Přestože nebyla tato územně plánovací dokumentace v době přípravy územního plá-

nu závazná, nelze spatřovat pochybení odpůrce v tom, že vzal její záměry v úvahu. Jestliže tedy navrhovaná Zásada 46 obsahovala požadavek, aby byly odpovědně vymezovány potenciálně vhodné oblasti pro pěstování rychlerostoucích dřevin pro energetické účely, nelze odpůrci vytýkat, že se v územním plánu zaměřil na územní systém ekologické stability krajiny a kladl důraz na zamezení šíření invazivních a nepůvodních druhů rostlin.

Nejvyšší správní soud tak shrnul, že odpůrce přesvědčivě zdůvodnil, proč spatřuje důležitý veřejný zájem v tom, aby v řešeném území nebyly pěstovány a zaváděny nepůvodní a introdukované druhy rostlin. Z koncepce, systematiky a cílů územního plánu je zřejmé, že ochrana životního prostředí, krajinného rázu a zachování ekologické stability byla jednou z priorit tohoto obecního společenství.

Nejvyšší správní soud dodal, že územní plán a jeho změny jsou pro obec v podstatě jediným nástrojem, kterým může regulovat využití svého území a stanovit, jaké veřejné zájmy jsou preferovány. Je přitom nepochybně právem obce současně rozhodovat o tom, jakým způsobem mají být řešeny konkrétní problémy či jevy, které jsou s takovými jejími zájmy (např. právě na ekologické stabilitě území) v rozporu. Účelovost takového jednání obce ve smyslu nepřipustné nezákonnosti by bylo možno shledat jen výjimečně tam, kde by bylo určité řešení v územním plánu přijato např. z šikanózních důvodů nebo by bylo namířeno výlučně a adresně proti jednomu subjektu apod. Takové závěry však v projednávané věci nejsou opodstatněné.

Nejvyšší správní soud dále přisvědčil krajskému soudu v tom, že odůvodnění územního plánu lze považovat za dostatečné. Již ve své předchozí judikatuře poukázal na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit jen tehdy, kdy došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Uvedené obecné zásady, kterými soudní moc sama sebe omezuje v příliš aktivistickém zasahování do práva na samosprávu, podporuje i náleze Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. května 2013, na který příležitostně poukázal krajský soud v napadeném rozsudku.

Stěžovatel dále také namítá, že se odpůrce náležitě nezabýval souladem územního plánu s cíli a úkoly územního plánování. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že cíle a úkoly územního plánování stanoví § 18 a § 19 stavebního zákona. Jak již uvedl krajský soud, odpůrce hodnotil soulad územního plánu s cíli a úkoly územního plánování v řadě míst územního plánu, vypořádání se s cíli a úkoly územního plánování v podstatě prostupuje celým jeho odůvodněním. Zmínit lze např. vymezení zastavitelného území odrážející demografický vývoj obce v kapitole C textové části odůvodnění, či konkrétně kapitolu C.2.1 textové části odůvodnění, v níž je řešena ochrana architektonických a urbanistických hodnot v území § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu i v tom, že za závaznou vadu, která by způsobovala nesrozumitelnost územního plánu, nelze považovat to, že se odpůrce určité problematice věnuje v jiné části územního plánu než v kapitole označené odpovídajícím názvem (konkrétně se jednalo o problematiku vymezení koridorů územních rezerv, která nebyla obsažena v kapitole C.4 Odůvodnění urbanistické koncepce vč. vymezení ploch a koridorů územních rezerv, nýbrž v textové části územního plánu v kapitolách D.1.1, D.1.2, F.1.1.). Podstatné je totiž to, že se odpůrce uvedenou problematikou náležitě zabýval.

Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 2. 2016 č.j. 63 A 6/2015-219

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších předpisů*

*§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,
ve znění pozdějších předpisů*

*§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění
pozdějších předpisů*

Krajský soud v Brně zrušil opatření obecné povahy č. 1/2014 – Územní plán města Z., vydané usnesením zastupitelstva města ze dne 23. 6. 2014, č. 145/2014, v částech vymezujících plochy a koridor pro přeložku silnice I/38.

Z rozsudku krajského soudu mimo jiné vyplývá:

Včas podaným návrhem se navrhovatel domáhal zrušení výše označeného opatření obecné povahy – územního plánu města Z. (dále též „ÚP“), v částech vymezujících plochy a koridor pro přeložku silnice I/38, neboť jimi byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

Ke své aktivní legitimaci navrhovatel konstatoval, že je majitelem nemovitosti v předmětné ploše pro dopravu a rovněž nemovitostí k této ploše přiléhajících. Současně označil konkrétní dotčené nemovitosti, jejichž je vlastníkem. Komunikace byla vymezena jako veřejně prospěšná stavba, navrhovatel by tak mohl být zbaven vlastnického práva k nemovitostem ležícím přímo v jejím koridoru. Ve vztahu k některým pozemkům již byla v minulosti vydána rozhodnutí o jejich vyvlastnění, tato však byla následně zrušena. Některé z pozemků pak spadají do ochranného silničního pásma plánované přeložky komunikace I/38, a to buď částečně – pokud by tato zůstala pouze běžnou silnicí I. třídy [§ 30 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů], anebo úplně – pokud by tato byla vzhledem k závaznosti Politiky územního rozvoje České republiky

ky schválené dne 20. 7. 2009 usnesením vlády č. 929 (dále též „PŮR ČR“) realizována jako kapacitní komunikace S8 [§ 30 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích]. Nemovitosti užívané navrhovatelem k trvalému bydlení by byly nepochybně významně zasaženy znečištěním ovzduší z nové komunikace. Tyto nemovitosti spadají do oblasti reprezentativnosti výsledků měření stanice Českého hydro-meteorologického ústavu (dále též „ČHMÚ“) ve Znojmě, přičemž výsledky měření z této stanice již dnes dokládají opakované a významné překračování zákonem stanovených limitů znečištění ovzduší. Současně by došlo i ke snížení pohody bydlení vlivem hlučnosti z nové komunikace. Realizace uvedeného záměru by s vysokou pravděpodobností vedla rovněž ke snížení tržní ceny všech uvedených nemovitostí navrhovatele. Došlo by také k zásahu do práv navrhovatele na ochranu soukromí, zdraví a na příznivé životní prostředí.

Co se týče obsahu návrhu samotného, navrhovatel dále popsal proces pořizování ÚP, zatížení životního prostředí v dotčeném území, jakož i vymezení kapacitní komunikace S8 v PŮR ČR, a to i ve znění její aktualizace schválené dne 15. 4. 2015 usnesením vlády č. 276. Jednotlivé návrhové body pak navrhovatel tematicky rozčlenil:

- a) Nezákonost vymezení koridoru pro přeložku silnice I/38 coby kapacitní komunikace S8 dle PŮR ČR při neexistenci Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje
- b) Nezákonost vyhodnocení vlivů ÚP Znojmo na životní prostředí
- c) Nedostatečné vypořádání připomínek a námitek navrhovatele a absence rozhodnutí zastupitelstva o námitkách navrhovatele
- d) Nevymezení mimoúrovňových křižovek ve výroku ÚP
- e) Nesoulad grafické a textové části ÚP

K přípustnosti návrhu z hlediska návrhové legitimace navrhovatele

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech.

K aktivní legitimaci navrhovatel označil konkrétní nemovitosti, některé ležící přímo v koridoru přeložky silnice I/38. Vzhledem k uvedenému se soud dále nezabýval polemikou odpůrce, zda je dána navrhovatelova legitimace i ve vztahu k nemovitostem ležícím ve vzdálenosti cca 450 m od vymezeného koridoru. Ze správního spisu pak vyplynulo, že navrhovatel řádně uplatnil proti napadenému opatření obecné povahy námitku, týkající se též vymezení předmětné plochy. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že navrhovatel splňuje obecné podmínky aktivní návrhové legitimace dle § 101a s. ř. s.

Zde je však nutno zdůraznit, že otázku aktivní návrhové legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Úspěch návrhu rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že navr-

hovatel skutečně – jak v návrhu tvrdil – byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Návrh sám zákonodárce nekoncepcoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně subjektivního práva. To, že návrhová legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.

Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy a jeho užití v projednávané věci

Krajský soud v Brně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz zejména jeho rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, ve věci „T-Mobile Czech Republic a. s.“, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS), podle níž soud při zkoumání důvodnosti návrhu postupuje v krocích takzvaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy.

V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové).

V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy a otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem (hmotněprávními předpisy), a zkoumá i soulad opatření obecné povahy se zásadou proporcionality.

Zde je však nutno zdůraznit, že při postupu podle tohoto algoritmu je soud (s nabytím účinnosti novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. dne 1. 1. 2012) limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. I přes to je zřejmé, že první dva kroky algoritmu soud činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti (viz též odst. 28. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, ve věci „Změny územního plánu obce Moravany“, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS).

Účastníci v daném případě nijak nespoují otázky související s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadeného územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Proto soud mohl přistoupit přímo ke krokům dalším.

V těchto krocích je již soud vázán rozsahem a důvody návrhu. V tomto ohledu se pak návrhovými body zabýval v pořadí, v němž byly uplatněny navrhovatelem. Ještě před započítáním přezkumu napadeného opatření obecné povahy na základě návrhových bodů však soud považuje za nezbytné vymezit základní hlediska či zásady přezkumu územních plánů, ze kterých krajský soud při projednávání a rozhodování věci vycházel, tak, jak vyplývají z právní úpravy a zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu.

I v nyní souzené věci je předmětem sporu zejména rozsah zásahu do práv majitelů nemovitostí a hodnocení různých zájmů a subjektivních práv v procesu územního plánování.

V tomto procesu dochází k vážení zájmů soukromých i veřejných, přičemž výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by tak byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, ve věci „Zásady územního rozvoje Hlavního města Prahy“, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS). Soudy přitom nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Soud může přezkoumávat pouze to, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, ve věci „Letová dráha Letiště Praha“, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS).

Úlohou soudu v tomto typu řízení je bránit jednotlivce (a tím zprostředkovat celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, nikoliv však územní plány dotvářet. Při hodnocení zákonnosti územního plánu či jeho změny se pak soud řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti. Ke zrušení územního plánu či jeho změny by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření. Podle okolností konkrétní věci přitom může zrušit i jen část územního plánu, pokud charakter napadeného aktu takovoto rozdělení umožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, ve věci „Územní plán sídelního útvaru Jistebnice“, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí o námitkách, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, ve věci „Změna územního plánu obce Jesenice“, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné, anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. Odůvodnění rozhodnutí o námitce je však součástí odůvodnění opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat (s ostatními částmi opatření obecné povahy) ve vzájemných souvislostech.

Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že si je vědom náročnosti procesu, jehož výsledkem je vydání územního plánu. V daném případě byl postup odpůrce navíc zkomplikován nejen novelizací stavebního zákona, zejména však izochronně probíhající přípravou, vydáním a zrušením ZÚR JMK. Tyto okolnosti však neznamenají, že složitost procesu předcházejícího vydání územního plánu může sama o sobě legitimizovat případnou nezákonnost ve vztahu k veřejným subjektivním právům dotčených osob.

Vymezení koridoru pro přeložku silnice I/38 coby kapacitní komunikace S8 dle PÚR ČR při neexistenci ZÚR JMK

Navrhovatelé v první řadě brojili proti vymezení koridoru pro přeložku silnice I/38 coby kapacitní komunikace S8 dle PÚR ČR při neexistenci ZÚR JMK.

K dané problematice je nutno v první řadě uvést, že obec má při vydávání územně plánovací dokumentace poměrně velmi široké možnosti regulace území, přičemž stanovená omezení nemusí pouze kopírovat omezení stanovená již právními předpisy. Územně plánovací dokumentace, vycházející z celorepublikové politiky územního rozvoje, je pak soustava nástrojů územního plánování, jimiž jsou zásady územního rozvoje (pro území kraje), územní plán (pro území obce) a regulační plán (pro část území kraje či obce). Tyto nástroje se vzájemně liší mimo jiné zejména mírou konkrétnosti regulace území. Jedním z principů územního plánování je totiž postupné nalézání a zpřesňování řešení od zjištění potřeby určité změny v území a stanovení jejího nadmístního významu v zásadách územního rozvoje, přes navazující koncepční řešení a stanovení hlavních podmínek v komplexních souvislostech v územním plánu, až po stanovení podrobných podmínek umístění, prostorového uspořádání a detailní ochranu veřejných zájmů v územním rozhodnutí nebo v regulačním plánu nahrazujícím územní rozhodnutí (princip návaznosti jednotlivých nástrojů územního plánování).

Vedle uvedeného pak z právní úpravy (§ 31 odst. 4, § 36 odst. 5, 43 odst. 5, § 61 odst. 2 stavebního zákona) vyplývá též princip závaznosti vyšších forem nástrojů územního plánování vůči formám nižším. Jak ve své judikatuře rozvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ve věci „Územní plán obce Vysoká nad Labem“), uvedenou závaznost je nutné chápat ve dvojitě smyslu – pozitivním a negativním („V pozitivním smyslu jsou nadřazenou územně plánovací dokumentací vymezené rozvojové plochy nadmístního významu pro územní plány obcí závazné tak, že obec je povinna tyto rozvojové plochy vymezené v nadřazené dokumentaci respektovat a vymezit je i ve svém územním plánu. V negativním smyslu jsou závazné tak, že obec ve svém územním plánu nemůže vymezit rozvojové plochy nadmístního významu, které v nadřazené územně plánovací dokumentaci obsaženy nejsou.“).

Míru rigidity plynoucí z takto pojímaného principu závaznosti nástrojů územního plánování posléze zákonodárce poněkud rozvolnil. Učinil tak novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., která umožnila, aby za určitých podmínek byly součástí nižší formy nástroje územního plánování i záležitosti, které nejsou obsaženy ve formě vyšší (viz nyní např. věta druhá § 36 odst. 1 či věta druhá § 43 odst. 1 stavebního zákona).

Jednou z podmínek aplikace těchto ustanovení je neexistence negativního stanoviska příslušného orgánu, druhou je pak „vertikální“ omezení.

Stavební zákon provádí kategorizaci záležitostí (významů, záměrů, úkolů, souvislostí) územního plánování dle jejich rozsahu, a to hierarchicky na republikové (a mezinárodní a přeshraniční), nadmístní a místní. Každé z těchto záležitostí pak odpovídá konkrétní nástroj územního plánování, který ji

řeší. Podle § 31 odst. 1 stavebního zákona tak politika územního rozvoje určuje ve stanoveném období požadavky na konkretizační úkolů územního plánování v republikových, přeshraničních a mezinárodních souvislostech. Zásady územního rozvoje pak stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezení plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití (§ 36 odst. 1 stavebního zákona).

Zde je nutno zdůraznit, že mezi uvedenými pojmy je třeba přísně rozlišovat, neboť se nejedná o synonyma. Z čistě jazykového hlediska by se totiž mohlo jevit, že každý záměr (význam, souvislost), který přesahuje místní poměry, je záměrem nadmístním, tedy že záměry republikové jsou pouhou podmožinou záměrů nadmístních. Tak tomu ovšem není. Zákon mezi pojmy nadmístní a republikový zcela jednoznačně činí rozdíl. Tento rozdíl by byl patrný již po pouhé úpravě pojmosloví užitého zákonodárcem např. na celostátní–regionální–lokální.

Z předmětné diferenciace vychází i judikatura. Např. v bodu [140] rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, ve věci „ZÚR JMK“, publ. pod č. 2698/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[z]ásady územního rozvoje slouží k vymezení ploch a koridorů nadmístního významu (§ 36 odst. 1 stavebního zákona), nikoliv k vymezení ploch a koridorů mezinárodního a republikového významu. Plochy a koridory (dopravní a technické infrastruktury), které mají mezinárodní a republikový význam, musí být obsaženy v politice územního rozvoje [§ 32 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Úkolem zásad územního rozvoje je pak v nadmístních souvislostech příslušného kraje zpřesnit a rozvíjet cíle a úkoly územního plánování v souladu s politikou územního rozvoje. Jinými slovy, obsahem zásad územního rozvoje je koncepce rozvoje území kraje vyjádřená ve zpřesnění ploch a koridorů vymezených v politice územního rozvoje (tedy ploch a koridorů mezinárodního a republikového významu) a dále ve vymezení ploch a koridorů nadmístního významu (s jistou mírou zjednodušení lze říct regionálního významu) [viz část I. odst. 1. písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.]“.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „předmětem řešení v PÚR jsou koridory mezinárodního či republikového významu. [...] O plochu republikového významu se jedná tehdy, jestliže svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více krajů [viz § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona]. Koridor jihozápadní a jižní tangenty nelze považovat za koridor republikového významu. [...] je třeba dospět k závěru, že jeho charakter je toliko nadmístní ve smyslu § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona – ovlivní tedy území více obcí, nikoliv území více krajů. [...] tangenty, které spojují dvě dálnice a několik rychlostních komunikací, jsou velmi významnou stavbou. Nikoliv však celostátního významu, neboť jejich účelem je vyřešit lokální (nadmístní) problémy, které by mohly vzniknout [...]“.

Hovoří-li tedy § 43 odst. 1 věta druhá stavebního zákona o tom, že součástí územního plánu mohou být též záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, znamená to, že obec může vymezovat toliko v zásadách územního rozvoje neřešené záležitosti nadmístního, nikoli však republikového charakteru.

Tomuto výkladu odpovídá též důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb. (viz digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, 6. volební období, 2010-2013, sněmovní tisk č. 573/0, www.psp.cz). V části „K bodu 48 – § 36 odst. 1“ se uvádí:

„Bez novely stavebního zákona je řešení problémů republikového významu [viz § 2 odst. 1 písm. h) zákona] – např. záměru silničního obchvatu dvou obcí ležících v různých krajích, případně jiné dopravní nebo technické infrastruktury zasahující do území dvou krajů, nebo těch záměrů, které mají jednoznačně republikový význam (dílečí změna umístění dálnice na území jednoho kraje) velmi časově a procesně náročné. Nejprve je rámec pro jeho řešení nutné upravit aktualizací politiky územního rozvoje, na jejím základě aktualizací zásad územního rozvoje, teprve v souladu s nimi je pak možné zahájit projekční přípravu. Novela tento neodůvodněně složitý procesní postup odstraňuje tím, že umožňuje krajům řešit zásadami územního rozvoje záležitosti týkající se rozvoje území státu (republikového významu), a to i v případě, že nejsou obsaženy v politice územního rozvoje. Podmínkou takového postupu je, že ministerstvo nevyloučí ve svém stanovisku, že uvedené záležitosti týkající se rozvoje území státu mohou být součástí zásad územního rozvoje. Obdobně je tato úprava provedena ve vztahu územního plánu a zásad územního rozvoje v záležitostech nadmístního významu (viz novelizace § 43 odst. 1).“

Část „K bodu 61 – § 43 odst. 1“ pak obsahuje souladný text: „Bez novely stavebního zákona je řešení problémů nadmístního významu [viz § 2 odst. 1 písm. h) zákona] – např. záměru silničního obchvatu dvou obcí, jiné dopravní nebo technické infrastruktury zasahující do území více obcí nebo občanského vybavení sloužícího několika obcím velmi časově a procesně náročné. Nejprve je rámec pro řešení nadmístních záměrů nebo problémů nutné upravit aktualizací zásad územního rozvoje, na jejím základě změnit územní plány dotčených obcí a teprve v souladu s nimi je pak možné zahájit přípravu pro územní řízení. Novela tento neodůvodněně složitý procesní postup odstraňuje tím, že umožňuje obcím řešit v územním plánu záležitosti nadmístního významu, a to i v případě, že nejsou obsaženy v zásadách územního rozvoje. Podmínkou takového postupu je, že krajský úřad nevyloučí ve svém stanovisku k územnímu plánu, že uvedené záležitosti nadmístního významu mohou být součástí územního plánu.“

I z důvodové zprávy tedy zcela jednoznačně plyne, že novelizace stavebního zákona neměla umožnit obcím řešit v jejich územních plánech záležitosti týkající se rozvoje území státu (republikového významu) neobsažené v zásadách územního rozvoje.

Politika územního rozvoje České republiky (schválená dne 20. 7. 2009 usnesením vlády č. 929/2009) v čl. (8) uvádí, že „vymezuje oblasti, osy, koridory a plochy s ohledem na prokázané potřeby rozvoje území státu, které odůvodňují v souladu s § 5 stavebního zákona zásah do působnosti orgánů krajů a obcí v záležitostech týkajících se jejich územního rozvoje, a jestliže je důvodné pro tyto oblasti, osy, koridory a plochy stanovit kritéria a podmínky pro rozhodování o změnách v nich“.

Dle její kapitoly 5 Koridory a plochy dopravní infrastruktury, subkapitola 5.1 Východiska, čl. (76) „[...] Účelem vymezení koridorů dopravy v Politice územního rozvoje ČR je ochrana

ploch pro umístění např. pozemních komunikací, drah, vodních cest a letišť, které mají vliv na rozvoj území České republiky, svým významem přesahují území jednoho kraje a umožní propojení základní sítě dopravních cest na území České republiky a se sousedními státy.“ Podle čl. (78) „[v] oddílu ‚silniční doprava‘ jsou označeny písmenem ‚D‘ a ‚R‘ rozvojové záměry navazující na existující, případně rozestavěné části příslušných silnic, u kterých již byly parametry stanoveny. Rozvojové záměry týkající se nových kapacitních silnic, u kterých parametry teprve budou stanoveny, jsou označeny písmenem ‚S‘.“

V oddílu Silniční doprava je v čl. (117) jako jeden z koridorů kapacitních silnic definován též koridor označený S8 [„Vymezení: Havlíčkův Brod–Jihlava–Znojmo–Hatě–hranice ČR/Rakousko (Wien). Důvody vymezení: Dopravní propojení ve směru severozápad-jihovýchod, s napojením na Rakousko, zkvalitnění mezinárodní silnice E 59 (–Wien) –hranice Rakousko/ČR–Znojmo–Jihlava–D1 a dále posílení vnitrostátní vazby Jihlava–Havlíčkův Brod s návazností na silniční síť ve směru Čáslav–Kutná Hora–Kolín–D11–Poděbrady–Nymburk s napojením na R10 u Mladé Boleslavi do Liberce. Kritéria a podmínky pro rozhodování o změnách v území: Při rozhodování a posuzování záměrů na změny v území přednostně sledovat posílení obsluhy území zejména v kraji Vysočina při minimalizaci dopadu na životní prostředí.“].

ZÚR JMK, vydané dne 22. 9. 2011 a účinné do 21. 6. 2012, v čl. (57) upřesňovaly koridor S8 vymezený v PÚR ČR takto: „Silnice I/38. ZÚR JMK zpřesňují koridor kapacitní silnice S8 Havlíčkův Brod – Jihlava – Znojmo – Hatě – hranice ČR / Rakousko (Wien), vymezený v PÚR ČR 2008, vymezením koridoru D7 přeložky silnice I. třídy I/38 Blížkovice (hranice kraje) – Znojmo – Hatě – hranice ČR / Rakousko v úseku hranice krajů Vysočina / JMK – Znojmo (MÚK I/38 x I/53) ve dvoupruhovém uspořádání S11,5/90, v úseku Znojmo (MÚK I/38 x I/53) – hranice ČR / Rakousko ve čtyřpruhovém uspořádání S24,5/100 (veřejně prospěšná stavba) takto: Vedení koridoru: Blížkovice (hranice krajů Vysočina / JMK) – Pavlice – Olbramkostel – Znojmo; Znojmo – Chvalovice – Hatě – hranice ČR / Rakousko. Šířka koridoru: hranice krajů Vysočina / JMK – Znojmo (sever) – 300 m; Znojmo (křížení s III/4121) – Znojmo (MÚK I/38 x I/53) – 200 m; Znojmo (MÚK I/38 x I/53) – Hatě (hranice ČR / Rakousko) – 300 m. Plocha MÚK: v úseku hranice krajů Vysočina / JMK – Znojmo (po 35 pokračování 63 A 6/2015 MÚK I/38 x I/53) součást koridoru, MÚK Znojmo východ, MÚK Znojmo jih – kružnice o poloměru 400 m.“

Odpůrce při pořizování ÚP Znojmo ve vztahu k přeložce silnice I/38 vycházel ze ZÚR JMK. V zadání se předpokládá převzetí staveb ve vymezených plochách a koridorech dopravní infrastruktury, a to i I/38 Blížkovice – Hatě včetně MÚK a všech souvisejících staveb, z návrhu ZÚR JMK.

Posléze ovšem Nejvyšší správní soud ke dni 21. 6. 2012 zrušil ZÚR JMK, což odpůrce vystavilo dilematu ohledně jeho dalšího postupu. Odpůrce se rozhodl tak, že v ÚP Znojmo předmětnou komunikaci vědomě a zcela explicitně vymežil jako součást (zpřesnění) koridoru kapacitní silnice S8 dle PÚR ČR – viz textová část Odůvodnění ÚP Znojmo str. 7 („Z Politiky územního rozvoje ČR 2008 [...] vyplývá pro řešené území vymezení dopravního koridoru kapacitní silnice S8 – jed-

ná se o dopravní propojení ve směru severozápad-jihovýchod s napojením na Rakousko /Havlíčkův Brod–Jihlava–Znojmo–Hatě–hranice ČR/Rakousko – Wien/. Územní plán vytváří územní podmínky pro tento dopravní koridor a na území města jej zpřesňuje.“), str. 25 („Z Politiky územního rozvoje ČR 2008 vyplývá pro řešené území vymezení dopravního koridoru kapacitní silnice S8 – jedná se o dopravní propojení ve směru severozápad-jihovýchod s napojením na Rakousko /Havlíčkův Brod–Jihlava–Znojmo–Hatě–hranice ČR/Rakousko – Wien/, jejíž součástí je silnice I/38.“), str. 30 („Územní plán upřesňuje koridor S8 vymezený Politikou územního rozvoje ČR 2008 pro zkvalitnění mezinárodní silnice Wien–Znojmo–Jihlava a posílení vnitrostátní vazby. S ohledem na minimalizaci dopadu na životní prostředí byla vymezena na základě podrobnějších podkladů plocha pro přeložku silnice I/38 (obchvat města). Navržená plocha respektuje již realizovanou část přeložky v severovýchodní části řešeného území o délce 765 m. Dokončení přeložky I/38 je pro Znojmo v oblasti dopravních staveb prioritou stejně jako zkvalitnění silnice I/53. Podkladem pro vymezení plochy pro přeložku silnice I/38 jsou podklady předané ŘSD ČR ke sledovanému rozvojovému záměru rozvoje dopravní infrastruktury z období 2009–2012.“), str. 46 („V řešeném území vymezuje koridor pro přeložku silnice I/38, jež je součástí silničního koridoru S8 [...]“), str. 47 („Koncepce dopravní infrastruktury města tedy vychází z potřeb vlastního města, současně ale reaguje na širší vztahy v regionu, resp. na území České republiky. Předložené řešení předpokládá: dobudování silniční infrastruktury nadměstského významu o přeložku silnice I/38 jako součásti silničního koridoru S8 [...]“).

Tak ovšem nemohl učinit, pokud koridor S8 dle PÚR ČR nebyl předtím upřesněn příslušnými zásadami územního rozvoje, zde ZÚR JMK. Jak uvedeno výše, ZÚR JMK byly zrušeny ke dni 21. 6. 2012 a teprve poté došlo k vydání ÚP Znojmo.

Odpůrce obdržel stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje dle § 50 odst. 7 stavebního zákona ze dne 22. 8. 2013, č. j. JMK 86243/2013, podle něhož krajský úřad posoudil návrh územního plánu z hlediska souladu s politikou územního rozvoje s tím, že z PÚR ČR vyplývá pro území řešené ÚP Znojmo vymezení dopravního koridoru kapacitní silnice S8 – přeložky silnice I/38 a dopravní propojení ve směru severozápad-jihovýchod s napojením na Rakousko a splnění obecných republikových priorit územního plánování pro zajištění udržitelného rozvoje území. Konstatoval, že ÚP Znojmo je v souladu s PÚR ČR. Současně pak nevyloučil, aby záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny zásadami územního rozvoje, byly z důvodu negativních vlivů přesahujících hranice správního území města Znojma součástí územního plánu.

Toto stanovisko však z výše uvedených důvodů nemohlo být podkladem umožňujícím odpůrci vymežit v ÚP Znojmo koridor republikového významu, který nebyl upřesněn zásadami územního rozvoje.

Ve vztahu ke stanovisku krajského úřadu lze přitom nad rámec důvodů tohoto rozsudku přisvědčit žalobci, který poukazoval na jeho nedostatečné, resp. chybějící odůvodnění. Zde je třeba uvést, že krajský úřad se ve stanovisku k aplikaci § 43 odst. 1 poslední věty stavebního zákona nevyjádřil výslovně, ale pou-

ze mlčky. Tedy jeho závěr, že z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevylučuje, aby záměr přeložky silnice I/38 mohl být součástí ÚP Znojmo, aniž by byl řešen zásadami územního rozvoje, lze dovodit pouze z toho, že k této problematice neuvedl ničeho. Takový přístup je ovšem z hlediska transparentnosti veřejné správy minimálně pochybný, a to zejména u liniové stavby daného rozsahu. Vhodnost odůvodnění dotčeného závěru pak byla v daném případě akcentována i tím, že Zastupitelstvo Jihomoravského kraje dne 28. 2. 2013 schválilo nové zadání ZÚR JMK (příčemž jejich pořizovatelem je právě krajský úřad), v nichž je pod označením I/38 uveden explicitní požadavek na zpřesnění koridoru „pro dopravní propojení ve směru severozápad – jihovýchod Havlíčkův Brod – Jihlava – Znojmo – Hatě – hranice ČR/Rakousko (Wien) vymezený jako S8 v PÚR“ (str. 11 zadání ZÚR JMK). Jestliže tentýž pořizovatel cca půl roku po schválení zásad bez bližšího vysvětlení (ve stanovisku) umožní zpřesnění předmětného koridoru na území města Znojma jeho územním plánem, jedná se o postup, který právě pro jeho chybějící odůvodnění vzbuzuje rozpaky.

K věci samé je pak na tomto místě nutno zdůraznit jednu podstatnou okolnost. Ji je právě shora podrobně popisovaná skutečnost, že odpůrce přeložku silnice I/38 vymezil s tím, že se jedná o upřesnění koridoru kapacitní silnice S8 zakotveného v PÚR ČR. Tím přeložce silnice I/38 určil novou kvalitu. Na zákonost takového jejího vymezení v ÚP Znojmo tedy nemůže mít vliv, že příslušné plochy v zásadě odpovídají linii přeložky silnice I/38, jak byla stanovena v dřívější územně plánovací dokumentaci (byť navrhovatel v tomto ohledu poukázal na dílčí změny jejího vedení), přijaté ještě před vydáním PÚR ČR. Pokud by přitom odpůrce předmětné silnici (resp. její ploše) novou kvalitu nepřiznal, mohla mít na posouzení věci podstatný vliv zásada kontinuity územně plánovací dokumentace.

V této souvislosti je pak nutno ve stručnosti odmítnout tvrzení navrhovatele ohledně údajné nezákonnosti předchozího ÚP Znojmo, resp. jeho změny č. 5, a to zejména poukazem na rozsudek ze dne 18. 1. 2012, č. j. 5 Ao 7/2011-40, jímž Nejvyšší správní soud zamítl návrh, kterým se předsedkyně spolku (občanského sdružení) vystupujícího v nyní souzené věci jako osoba zúčastněná na řízení domáhala zrušení předchozího ÚP Znojmo „ve znění změn přijatých opatřeními obecné povahy včetně změny č. 5 v části vymezení ploch a trasy komunikace ‚obchvat silnice I/38-1. stavba‘ a ‚obchvat silnice I/38 – 2. stavba‘ se všemi jejími objekty a souvisejícími stavbami včetně napojení na stávající silniční síť, včetně všech souvisejících ochranných pásem“.

Na traktovaném důvodu pro zrušení napadeného části ÚP Znojmo pak ničeho nemění ani skutečnost, že část předmětné komunikace je již fakticky vybudována (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 Ao 1/2010-84, ve věci „rychlostní silnice R43“).

Namít-li pak v uvedených souvislostech odpůrce, že hierarchie nástrojů územního plánování platí i v případě absence jednoho ze stupňů této struktury, a to s poukazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 63 A 5/2015-116, ve věci „Územní plán města Kuřim“ (kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze

dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 206/2015-61), nutno konstatovat, že v daném případě musel odpůrce při vymezení koridorů či ploch pro plánovaný obchvat města taktéž reagovat na zrušení ZÚR JMK, situaci však řešil poněkud odlišně od odpůrce v nyní projednávané věci, totiž vymezením formou územních rezerv. Takový přístup byl soudy aprobován na podkladě jak zákonných ustanovení, tak aktuální judikatury (viz též např. bod [27] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2011, č. j. 6 Ao 2/2011-27, ve věci „Územní plán obce Perná“).

I přes závěr o zrušení předmětné části napadeného opatření obecné povahy z výše uvedených důvodů se soud zabýval i dalšími návrhovými body. Jejich vypořádání se sice může jevit jako do jisté míry pouze akademické pojednání, přesto je soud považoval za nutné.

Vyhodnocení vlivů ÚP Znojmo na životní prostředí

Pokud jde o otázku vyhodnocení vlivů ÚP Znojmo, i v této problematice soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Zde je třeba uvést, že některé z citovaných judikátů se týkají přezkumu zásad územního rozvoje, tedy nadřazeného stupně územně plánovací dokumentace, ve všech použitých případech ovšem zdejší soud nepochyboval o přenositelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu i pro účely přezkoumání územního plánu.

Dle § 19 odst. 1 písm. m) stavebního zákona musí i územní plán vytvářet podmínky pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů před negativními vlivy záměrů na území a navrhovat kompenzační opatření. Součástí územního plánu je pak mimo jiné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Ochrana přírodních míry znečišťování životního prostředí ve vztahu k ovzduší a hluku se tedy na úrovni územního plánu odehrává primárně prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů a prostřednictvím vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Všechny tyto dokumenty a skutečnosti z nich vyplývající by měl odpůrce zohlednit při řešení účelného a hospodárného uspořádání území obce. Pokud tak neučiní, jedná fakticky sám proti sobě.

Navrhovatel tedy mohl namítat, že odpůrce při přijímání územního plánu nepřihlížel k předpokládanému překračování imisních limitů znečištění ovzduší a nejvyšších přípustných hodnot hluku v řešeném území, resp. že se nevypořádal s námitkami v tomto ohledu vedenými, nemohl však úspěšně tvrdit, že vymezení předmětného koridoru nové stavby silniční infrastruktury v území, v němž jsou limity či hodnoty překračovány nebo v nichž takové překračování limitů očekává, samo o sobě představuje rozpor se zákazem zatěžování tohoto území lidskou činností nad míru únosného zatížení.

Na vymezení jednotlivých záměrů v územním plánu je nicméně třeba nahlížet celostním způsobem, a to zvláště tehdy, je-li zamýšleno vícero záměrů v již zatíženém (imisemi, hlukem apod.) části území. Při stanovení požadavků na uspořádání a využití území a úkolů pro územní plánování ve vztahu k určitému záměru tedy musí být zohledněna jak současná zátěž území, tak i veškeré plánované záměry, kumulace, jejichž vlivů by mohla mít negativní vliv na ovzduší a hlukovou situaci v dané oblasti. V případě zjištění takových vlivů by měla být též koncipována přiměřená kompenzační opatření.

K uvedenému nutno uvést, že nelze dospět k závěru, že by odpůrce nijak nereflekoval problematiku znečištění ovzduší a hluku. Dle názoru soudu byl skutkový stav v tomto ohledu zjištěn a ve vyhodnocení SEA popsán dostatečným způsobem. Důvodem nezákonnosti pak není ani skutečnost, že jako referenční rámec týkající se ovzduší byly brány v potaz hodnoty naměřené v letech 2007–2011. Odpůrce nikterak nezastíral, že v některých oblastech docházelo k překračování limitů znečištění ovzduší. Samo o sobě pak není v rozporu se zákonem ani skutečnost, že hodnoty, které se sice blížily k limitním hodnotám, ale nepřekročily je, hodnotil tak, že nedošlo k překročení limitů.

Slabinou vyhodnocení SEA, potažmo celého obsahu územního plánu, je ovšem skutečnost nedostatečného vyhodnocení dopadu navrhované stavby přeložky silnice I/38 na lokality, v nichž má být nově umístěna. Ve vyhodnocení SEA, jakož i v odůvodnění ÚP, je ve vztahu k této stavbě pouze opakovaně poukazováno na pozitivní efekt, jehož bude dosaženo odkloněním tranzitní dopravy z centra města (z dosavadní komunikace I/38). Soud tento závěr nikterak nerozporuje a shledává jej plně logickým. Avšak informace o tom, zda toto převedení části dopravy do jiné části města zde nebude vyvolávat dopady negativní, již nikde v označených dokumentech uvedeno není. A stejně tak logickým je současně tvrzení navrhovatele, že u takto vyvedené tranzitní dopravy lze očekávat dopad týkající se zejména složek ovzduší a hluku. Jak uvedl sám odpůrce, u těchto vlivů dojde k distribuci zátěže jinam. Alespoň hrubý odhad této zátěže v nově určených lokalitách však ve vyhodnocení SEA chybí.

Obdobně lze hovořit o posouzení synergických a kumulativních vlivů souvisejících s předmětným záměrem. Podle bodu 6 přílohy stavebního zákona, náleží do rámcového obsahu vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivů koncepci na životní prostředí „zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant politiky územního rozvoje nebo územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných; hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, lidské zdraví, biologickou rozmanitost, faunu, floru, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku „ZÚR JMK“ judikoval, že „hodnocení CEA (Cumulative Environmental Assessment), posuzování kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí) je podle bodu 5 přílohy ke stavebnímu zákonu z roku 2006 součástí hodnocení SEA. Obsah tohoto hodnocení musí zahrnovat alespoň 1) popis vhodné metodologie, 2) zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být negativně ovlivněny, 3) identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, 4) posouzení těchto vlivů, 5) vymezení kompenzačních opatření a 6) stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů.“

Dále pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] souladu se zásadou minimalizace soudního zásahu soud přezkoumá, zda posouzení má uvedené náležitosti (zda bylo řádně provedeno), zda je srozumitelné a logicky konzistentní; samot-

nou odbornou obsahovou stránkou se však nezabývá. Soud ověřil též to, zda byly výsledky CEA zohledněny v navazujících rozhodovacích procesech“ (body [63] a [72]). Shrnul též, že „úkolem odpůrce bylo nejen kumulativní a synergické vlivy identifikovat, ale též vyhodnotit (popsat možné konkrétní dopady na konkrétní složky životního prostředí, zvážit, zda neexistuje jiné lepší řešení, a zohlednit hodnocení těchto vlivů při výběru varianty záměru) a v případě jejich akceptace stanovit pro realizaci záměrů konkrétní podmínky (kompenzační opatření), které by kumulativní a synergické vlivy minimalizovaly, a dále stanovit pravidla jejich sledování“ (bod [90]).

V rozsudku ze dne 31. 1. 2013, č. j. 4 Aos 1/2012-105, publ. pod č. 2848/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud judikoval, že „nelze trvat na tom, aby ve vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů byly výslovně zapracovány veškeré záměry obsažené v zásadách územního rozvoje a jejich možné hromadné a skupinové vlivy na životní prostředí v kombinaci s každým dalším záměrem, který je v zásadách územního rozvoje vymezen, nýbrž je dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergických vlivů pouze mezi záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování zásad územního rozvoje. Při přezkumu vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů konkrétního záměru v kombinaci s dalšími záměry vymezenými v zásadách územního rozvoje je třeba dbát zásady minimalizace soudních zásahů do územně plánovací dokumentace. Podle této zásady soud toliko přezkoumává, zda posouzení má zákonem požadované náležitosti, zda je srozumitelné a logicky konzistentní a zda bylo zohledněno v navazujících rozhodovacích procesech. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřísluší; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudiicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů pověřil. Je proto namístě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvláště obezřetně.“

Ze spisové dokumentace se podává, že hodnocení kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí bylo v napadeném opatření obecné povahy provedeno na str. 89 vyhodnocení SEA. Jedná se o poměrně stručné vyhodnocení, které svým rozsahem ani nedosahuje jedné strany textu. K záměru přeložky silnice I/38 zde pak uvedeno již výše citovaný závěr o poklesu dopravy v centru města. Dále je odkazováno na posouzení synergických či kumulativních vlivů v kapitole 5.2. popisující jednotlivé lokality (jak správně podotkl navrhovatel, zjevně se má jednat o odkaz na kapitolu 6.2.). Zde je však posouzení synergií a kumulací vlivů plynoucích ze přeložky silnice I/38 a z jiných zdrojů popsán pouze rámcově (většinou se ani nepředpokládá), případně je odkazováno na případně následující proces EIA (viz např. lokality 7, 15, 21, 22, 28, 31). Takový přístup hodnocení vlivů spojených se záměrem přeložky silnice I/38 soud přijal s jistým podivem. Jak plyne ze samotného územního plánu, předmětná stavba je jedním z nejdůležitějších záměrů týkajících se rozvoje města a usměrnění dopravních toků. Nejedná se tudíž o okrajovou stavbu, jejíž dopad by mohl být oprávněně a priori vnímán jako marginální.

I pokud jde o stanovená kompenzační opatření, je vyhodnocení SEA poměrně vágní. Zde v zásadě obстоjí obecně uváděný důraz na protihluková opatření s tím, že vymezené plochy dopravy umožňují jejich následnou faktickou realizaci.

Problematika vypořádání připomínek a námitek navrhovatele a rozhodnutí zastupitelstva o námitkách navrhovatele

Navrhovatel dále brojil proti způsobu vypořádání jeho připomínek a námitek. Připomínkami navrhovatele k návrhu se zabýval krajský úřad ve stanovisku SEA ze dne 25. 7. 2013, č. j. JMK 86244/2013. Soud závěry krajského úřadu považuje za dostačující a přezkoumatelné.

Pokud jde o žalobcovy námitky ze dne 27. 12. 2013, nutno uvést, že ani odpůrce nečiní spornou skutečnost, že tyto posoudil coby připomínky. Jinak řečeno, o námitkách navrhovatele nebylo formálně rozhodnuto, čímž došlo k porušení § 172 odst. 5 správního řádu. K uvedenému je třeba dále uvést, že z čistě procesního hlediska lze dospět k závěru, že odpůrce se námitkami navrhovatele de facto zabýval, a to poměrně podrobně. Podání navrhovatele tedy lze hodnotit jako vypořádané, byť po formální stránce vadně. Podobný případ byl ovšem skutečně již dříve akceptován Nejvyšším správním soudem, jak správně poukázal odpůrce. V rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, uvedl: „Podstatné pro posouzení, zda určité podání je možno kvalifikovat jako námitku či pouze jako připomínku však není kvalita či obsahové náležitosti takového podání, nýbrž to, kdo takové podání učinil. Pokud jsou tedy výhrady proti územnímu plánu vneseny vlastníkem pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch, popřípadě zástupcem veřejnosti (§ 52 odst. 2 nového stavebního zákona), musí k nim být bez dalšího přistoupeno jako k námitkám. V posuzované věci tak odpůrce neučinil, nelze však přehlédnout, že i přes toto formální pochybení o výhradách navrhovatele v odůvodnění opatření obecné povahy věcně projednal. Toto pochybení odpůrce pak nemělo žádný vliv na možnost navrhovatele domáhat se soudní ochrany v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu sedmého s. ř. s. [...]“. Tak tomu bylo i v souzené věci.

Vymezení mimoúrovňových křižovatek ve výroku ÚP Znojmo

Co se týče problematiky mimoúrovňových křižovatek týkajících se přeložky silnice I/38, nutno dát za pravdu navrhovateli, že textová i grafická část ÚPo neobsahuje explicitní vymezení mimoúrovňových křižovatek. Jinak řečeno z těchto částí

nelze „vyčíst“, zda jednotlivá křížení přeložky I/38 s ostatními dopravními komunikacemi jsou předpokládána jako úrovnňová nebo mimoúrovňová.

Nutno uvést, že přístup odpůrce je v tomto ohledu poněkud nesrozumitelný (odpůrce v určitých lokalitách předpokládá mimoúrovňové křížení, přesto je neznázorní v grafické části; na úrovni územního plánu přitom není nutno trvat na zobrazení konkrétního technického řešení, jež ostatně ani ještě nemusí být známo), přesto nelze dospět k jednoznačnému závěru o jeho nezákonnosti. Jinak řečeno, z informací uvedených v textové části lze dovodit umístění předpokládaných mimoúrovňových křížení a zároveň v grafické části je vymezena plocha dopravy v rozsahu umožňujícím jejich pozdější realizaci. Poněkud jinou otázkou je ovšem případné posouzení, zda úrovnňové či mimoúrovňové křížení má rozdílné dopady na jednotlivé složky životního prostředí.

Nutno dodat, že v ZÚR JMK byly mimoúrovňové křižovatky znázorněny graficky. Avšak ZÚR JMK byly zrušeny a odpůrce tak jimi při vydávání ÚP nebyl vázán.

Soulad grafické a textové části ÚP Znojmo

Pokud jde o problematiku údajného nesouladu grafické a textové části ÚP, soud se ztotožnil s názorem odpůrce, že se nejedná rozporu natolik zásadní, které by měly samy o sobě vést ke zrušení části ÚP. Jak též uvedl odpůrce, v grafické části ÚP jsou plochy s rozdílným způsobem využití označeny jednak barvou, jednak kódem složeným z velkého písmene, popř. dále malým písmenem, číslicí nebo dalším malým písmenem. Plochy dopravní infrastruktury jsou vyjádřeny světle fialovou barvou – stav plně, návrh šrafovaně – kódem těchto ploch je písmeno D. Písmeno D u plochy dopravní infrastruktury pro přeložku silnice I/38 v hlavním výkresu však skutečně není uvedeno. To však nic nemění na tom, že předmětnou plochu lze bez obtíží identifikovat dle použití barvy. Grafická část ÚP Znojmo je tedy stižena vadou, která však nemá vliv na jeho zákonnost.

Závěr

Po přezkoumání napadeného opatření obecné povahy soud, vázán rozsahem návrhu a uplatněnými návrhovými body, dospěl k závěru o úspěšnosti návrhu, tedy o tom, že tvrzení, která založila aktivní návrhovou legitimaci navrhovatele, byla pravdivá. V souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. soud proto předmětné části napadeného opatření obecné povahy zrušil ke dni právní moci tohoto rozsudku.*

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila:
Česká společnost pro stavební právo*

*) Proti rozsudku byla podána kasační stížnost.

